

ת"פ 41886/08/15 - מדינת ישראל נגד מוחמד חלק

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 41886-08-15 מדינת ישראל נ' חלק

בפני כבוד השופט הבכיר אמנון כהן

המאשימה	מדינת ישראל באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי) ע"י ב"כ עו"ד דקלה לוי
נגד הנאשם	מוחמד חלק ע"י ב"כ עו"ד מחמוד רבאח

גזר דין

1. הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בביצוע עבירה בנשק (נשיאת נשק שלא כדיון), לפי סעיף 144(ב) רישא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - החוק) ועבירה של ירי מנשק חם באזור מגורים, לפי סעיף 340א לחוק.

2. כפי שתואר בכתב האישום, ביום 13.8.15, בסמוך לשעה 14:00, הגיעו טכנאים מטעם חברת הטלפונים "בזק" לביתו של המתלונן בשכונת ואדי אל-ג'וז, כדי להתקין עמוד טלפון בסמוך לביתו. לאחר שהחלו עבודות החפירה, יצאה אמו של הנאשם מביתה הנמצא בסמוך, ושאלה לפשר החפירות. במקום התפתח ויכוח בין האם לבין המתלונן על חוקיות מעשי החפירה, כאשר האם טענה, כי חופרים בחלקת אדמה השייכת לה. הוויכוח בין השניים התלהט והגיע לכדי אלימות פיזית בין השניים. תושבים מהשכונה שנכחו במקום הפרידו ביניהם, והמתלונן נכנס חזרה לביתו.

בסמוך לכך, הגיע הנאשם ברכבו למקום, ירד מהרכב וירה מספר יריות אקדח באוויר, בכוונה להפחיד ולהטיל אימה על הנוכחים במקום, לרבות על המתלונן ומשפחתו.

3. בטיעוניה לעונש, עמדה ב"כ המאשימה על הערך המוגן שנפגע בביצוע העבירה, והוא שלום הציבור וביטחונו. מבחינת נסיבות המקרה, הדגישה, כי הנאשם הגיע למקום באופן מתוכנן, לאחר ששמע מאחיו על הסכסוך ו"כשהוא יודע בדיוק מה הוא מתכוון לעשות" (בע' 159 ש' 23). כן עמדה על הסיכון הרב שהיה טמון במעשה שביצע הנאשם, אשר היה עלול להסתיים בפגיעות בגוף ואף בנפש.

בהציגה פסקי דין התומכים בעמדתה, ביקשה ב"כ המאשימה לקבוע מתחם ענישה שנע בין 24 ל-54 חודש מאסר

עמוד 1

בפועל. בהקשר זה, הגישה גם את הנחיית פרקליט המדינה מס' 9.16 בדבר מדיניות הענישה בעבירות נשק ומטעני חבלה, והצורך להחמיר בעבירות מסוג זה (במוצג ת/2).

מעבר לכך, הגישה ב"כ המאשימה את גיליון הרשעותיו הקודמות של הנאשם (במוצג ת/1), ממנו עולה, כי ביום 12.3.06 הורשע הנאשם בהסעת שוהה שלא כדין והוטלו עליו עבודות שירות למשך 30 יום. ביום 26.6.94 הורשע הנאשם בבית משפט לנוער, בניסיון לתקיפת שוטר, והוטל עליו מאסר על תנאי.

בהינתן האמור, ביקשה ב"כ המאשימה למקם את הנאשם בשליש התחתון של המתחם "**אבל לא בקצה**", ולהטיל עליו 30 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי וקנס (בע' 160 ש' 30-31 לפרוטוקול).

4. ב"כ הנאשם ביקש ליתן משקל לכך שהאירוע התרחש על רקע סכסוך בין המשפחות, ובמהלך האירוע הותקפה אמו של הנאשם. בפרט, הפנה לכך, שבזמן שהשוטרים שהו בביתו של הנאשם, משפחתו של המתלונן יידתה לעברם אבנים וחפצים, והשוטרים אף נאלצו לירות בתגובה רימוני הלם.

בנוסף, ביקש ב"כ הנאשם להתחשב בתקופת מעצרו של הנאשם (כחודש ושבע), ובעובדה, שביום 21.9.15 שוחרר למעצר בית במפעל בשדרות, כאשר הנאשם היה רשאי לעבוד במפעל ובשאר הזמן שהה במפעל במעצר בית מלא. ביום 1.11.15 התאפשר לנאשם לחזור לירושלים, אך לא הותר לו לחזור לביתו בוואדי ג'וז והוא נאלץ לשכור בית אחר, בו הוא שוהה עד היום בתנאי מעצר בית לילי.

בהתייחסו לעברו הפלילי של הנאשם, הדגיש ב"כ הנאשם את העובדה, שחלפו 24 שנים מאז הרשעתו הראשונה של הנאשם ו- 11 שנים מההרשעה השנייה (שאינה בעבירת אלימות אלא בהסעת שב"ח). בהינתן האמור, טען, כי אין ליתן לעברו הפלילי של הנאשם משקל בגזירת העונש.

ב"כ הנאשם טען, כי מתחם הענישה הראוי בנסיבות המקרה נע בין 6 חודשי עבודות שירות עד ל-7 חודשי מאסר, וביקש להסתפק בעונש של 6 חודשי עבודות שירות. בהמשך לכך, בסוף טיעוני ההגנה, ביקש הנאשם מבית המשפט להתחשב בכך שלא התאפשר לו לחזור לביתו עד היום והוא משלם מידי חודש 2,000 ₪ שכר דירה. כן טען, כי אינו יכול לעבוד בכל משרה, שכן מעסיקים רבים מבקשים ממנו תעודת יושר, ולאחר מכן, מסרבים להעסיקו.

דין

5. במלאכת גזירת הדין, נצעד לפי המתווה המנחה שנקבע בתיקון 113 לחוק העונשין, בו העמיד המחוקק כעקרון על בגזירת העונש את עקרון ההלימה, המבטא את "עקרון הגמול": "**העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו**" (ר' בסעיף 40ב לחוק).

6. בית המשפט העליון הדגיש לא אחת את החומרה שבעבירות של שימוש באלימות בכלל ובכלי נשק בפרט, כאמצעי להשגת מטרות ולפתרון סכסוכים. עבירות אלה, לא רק פוגעות בערכים של שלמות הגוף וקדושת החיים, אלא פוגעות גם בתחושת הביטחון של הציבור, וכדברי כבוד השופט ס' ג'ובראן, "**המחיר החברתי של אלימות זו הוא כבד ובלתי נסבל**" (ע"פ 2721/11 מ"י נ' אוחיון, ניתן ביום 3.9.12, בפסקה 37).

7. לנוכח הסכנה הנשקפת לציבור והיקפה המתרחב של התופעה של פתרון סכסוכים בכוח הזרוע והנשק, פסיקתו של בית המשפט העליון היא, כי יש לשדר מסר עונשי אשר ירתיע את אלו הפונים "ליישב סכסוכיהם" על ידי נטילת החוק לידיהם, וזאת בדרך של החמרה בענישה: "**בפסקי דין רבים נקבע כי יש להילחם בנגע האלימות שפשט בארצנו ולהטיל עונשים מרתיעים ומשמעותיים על מי שבחרו בחירה בלתי נסבלת בדרך האלימות, למען יועבר מסר מתאים לעבריינים ולחברה כולה**" (ע"פ 941/13 פרץ נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 26.11.13, בפסקה 20). דברים אלה עולים בקנה אחד עם מגמתו העקבית של בית המשפט העליון, כי פוטנציאל הסכנה הגלום בעבירות של החזקת ונשיאת נשק, "**מצדיק בעבירות אלה גישת בית שמאי**": "**סורג ובריש יש בהם הרתעה - כך יש לקוות - על-ידי שייצא הקול בין הנוגעים בדבר כי אין עסקינן בעולם של הפקר, וזה הכלל בעבירות נשק**" (דברי כבוד השופט א' רובינשטיין בע"פ מדינת ישראל נ' סלימאן (ניתן ביום 19.1.14), בפסקה א' לפסק דינו).

בפרט, כך נקבע לגבי התופעה של שימוש בנשק חם בשטח עירוני ובסביבת בתי מגורים: "**רבות נאמר ונכתב על הרעה החולה הפוקדת את מקומותינו ומותירה חלל והרס, היא התופעה של שימוש בנשק חם ברחובה של עיר, גם בשל סכסוכים בעניינים של מה בכך. בית משפט זה חזר והתריע מפני התפשטות התופעה, וקבע באופן ברור כי יש להילחם בה ולמגרה באופן הנחרץ ביותר ... אין מנוס מהטלת עונש מאסר של ממש בנסיבות אלו, גם אם מדובר באנשים נורמטיביים ללא עבר פלילי מכביד**" (ע"פ 32/14 עמאש נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 17.9.15, בפסקה 20).

יצוין, כי המחוקק קבע רף ענישה של עד 10 שנות מאסר על עבירה של נשיאת נשק לפי סעיף 144(ב) רישא לחוק, ועד שנת מאסר על ירי בנשק חם באזור מגורים לפי סעיף 340 לחוק. לעניין העונש הקבוע בחוק לעבירת ירי במקום מגורים, הביע בית המשפט העליון את עמדתו, כי "**ראוי שהמחוקק ייתן דעתו לעונש קבוע נמוך זה, הן ביחס לעונשים הקבועים בצד עבירות נשק אחרות, והן לנוכח החמרת הענישה בבתי המשפט כלפי עבירות נשק ... אף כי בסעיף זה ניתן להרשיע גם בגין ירי באזור מגורים במסגרת חתונות או שמחות, כפי שמקובל במגזרים אחדים בחברה הישראלית, לא בכך עסקינן, אלא בירי שנועד לשמש כלי נוסף להפחדה ואיומים, ירי שמייצר סיכון ממשי לשלום הציבור ובטחונו. גם אם אינו מכוון לפגיעה, אין אנו יודעים מה יכול להיות סופו של ירי זה וסבורים אנו שראוי כי המחוקק ידרש לכך**" (ע"פ 4595/13 זובידאת נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 6.7.14), בפסקה 15).

8. במקרה דנן, **מידת הפגיעה בערכים המוגנים** הינה גבוהה. אמנם, הירי היה באוויר, על מנת להרתיע ולהפחיד ולא כדי לפגוע. ואולם, עדיין, בהינתן שהנאשם עשה כן באזור מגורים בסביבת קהל רב, ברור, כי הירי טמן בחובו סכנה ממשית לפגיעה בגוף ובנפש. כפי שציין העד ג'מאל סעידה, "**אם זה לעבר קיר, יכול להיות שהרסיסים**

יפגעו באיזה עין של מישהו או בפנים שלו ... הוא ירה באוויר אבל הבית שלנו, הבית של משפחת אל סידי יותר גבוה, יענו יש שלוש קומות" (בע' 12 ש' 18-10 לתמלול הודעתו).

מעבר לכך, נראה, כי עצם המעשה של ירי באוויר שמטרתו זריעת פחד, פוגע פגיעה קשה בסדר הציבורי ובתחושת הביטחון של הציבור. בהקשר זה, חשוב לציין, כי לאחר אירוע הירי החל הקהל שהתגודד במקום לזרוק אבנים וחפצים לעבר ביתו של הנאשם וכוחות משטרה שהגיעו למקום נאלצו אף לעשות שימוש באמצעים לפיזור הפגנות. יש באמור להצביע על עוצמת הפגיעה הגבוהה בערכים המוגנים במקרה דנן, שכן כפי שקבע בית המשפט העליון לא אחת, הצורך להחמיר בעבירות בנשק, הינו **"בעיקר בשל כך שעבירות מסוג זה מקימות פוטנציאל להסלמה עבריינית ויצרות סיכון ממשי וחמור לשלום הציבור וביטחונו"** (ע"פ 3156/11 זראיעה נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 21.2.12, בפסקה 5).

לבסוף, לא למותר לציין, כי הנשק אשר שימש את הנאשם לא אותר עד היום.

מדיניות הענישה הנוהגת

9. במסגרת טיעוניהם לעונש, כל צד הציג בפניי פסיקה התומכת, לשיטתו, בעונש לו הוא טוען.

10. ב"כ המאשימה הפנתה לע"פ 1357/12 סאלח נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 7.3.13), שם דובר בירי באוויר באזור מגורים של 6 כדורים, מאקדח שנשא המערער ללא רישיון. בית המשפט העליון הפחית בעונש של 42 חודשי מאסר שהוטל על המערער, והעמידו על 28 חודשי מאסר. במסגרת שיקוליו, ציין את היותו של המערער כבן 23, ללא עבר פלילי, את התנהגותו התקינה במאסרו, ואת העובדה, שגם המדינה הביעה את הדעה, שמדובר בענישה ברף הגבוה והייתה נכונה להפחתה מסוימת (יצוין, כי באותו מקרה, הורשע המערער על פי הודאתו).

בת"פ (מחוזי מרכז) 5795-07-14 מדינת ישראל נ' תורק (ניתן ביום 17.4.16), דובר בתגרה שפרצה בין שתי משפחות, בנוגע לשימוש במעבר צר להולכי רגל וכלי רכב בין בתי שתי המשפחות: אחד מבני משפחתו של הנאשם התקין מוט ברזל במעבר, ובתגובה, אחד מבני המשפחה השנייה החל בהתקנת מוטות ברזל אחרים, בסמוך לבית אותה משפחה. לאחר חילופי דברים פרצה בין המשפחות תגרה, והנאשם נכנס לביתו, נטל רובה שהיה ברשותו שלא כדין, חזר עמו למקום התגרה וירה 17 יריות לעבר שער ביתם של המשפחה היריבה, בזמן שבני המשפחה עומדים בסמוך לשער, וזאת במטרה לאיים עליהם (יצוין, כי מעשה הירי בוצע לאחר שבני המשפחה היריבה איימו על משפחת הנאשם באמצעות סכינים). הנאשם באותו מקרה, הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של נשיאת נשק, מעשה פיזיות ורשלנות, אימים וירי באזור מגורים. בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה של 26 עד 46 חודשי מאסר בפועל, הטיל על הנאשם, שהיה ללא עבר פלילי, עונש של 30 חודשי מאסר בפועל.

יצוין, כי ערעור שהגיש הנאשם על גזר הדין נדחה (ע"פ 4377/16 תורק נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 6.10.16).

11. ב"כ הנאשם הפנה לפסקי דין בהם הסתפק בית המשפט בהטלת מאסר שירוצה בעבודות שירות או בעונשי מאסר קצרים, אך יש לשים לב, כי בחלק מאותם מקרים, דובר בעבירות של החזקת והובלת נשק שלא כדין בלבד, ואילו במקרה דנן, נעשה גם שימוש בנשק בדרך של ירי באוויר (ת"פ (מחוזי י-ם) 51094-10-14 **מדינת ישראל נ' בן עמי**, ניתן ביום 20.4.15). מכל מקום, בהקשר זה, אפנה גם לפסיקתו של בית המשפט העליון מהימים האחרונים, בדבר החומרה שבעבירות החזקת ונשיאת נשק וכי "**כתוצאה מכך גדל ההכרח להרתיע את היחיד והרבים מפני עיסוק בכך**" (ע"פ 135/17 **מדינת ישראל נ' בסל**, ניתן ביום 8.3.17). באותו מקרה, לבקשת קרוב משפחתו, הוביל המשיב למקום מסתור תת-מקלע מאולתר ומחסנית. לאחר כשבוע, ולבקשת אותו קרוב משפחה, מסר אותם לאחר. בית המשפט העליון החמיר בעונשו של המשיב והעמידו על 18 חודשים, חלף 12 החודשים שנגזרו עליו בבית המשפט המחוזי.

בנוסף, בחלק מהמקרים אליהם הפנה ב"כ הנאשם, מצא בית המשפט להסתפק בעונש של עבודות שירות או מאסר קצר, בשל נסיבות אישיות מיוחדות או כאשר נמצא אצל הנאשמים פוטנציאל שיקומי גבוה (ראו בע"פ 1505/14 **לידאוי נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 4.11.14; ע"פ 2852/14 **מדינת ישראל נ' קראעין**, ניתן ביום 18.5.14; ע"פ 4945/13 **מדינת ישראל נ' סלימאן**, ניתן ביום 19.1.14; וע"פ 5713/10 **אקרמן נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 1.3.11).

כן הוצגו מקרים בהם הורשעו נאשמים בעבירות של סחר בנשק, אך הוטלו עליהם עונשים קלים יותר מאלה שביקשה המאשימה. ואולם, יש לשים לב, כי חלקם של הנאשמים באותם מקרים היה מצומצם והם הורשעו בעבירות של סיוע (ת"פ (מחוזי י-ם) 46752-06-13 **מדינת ישראל נ' זוהר**, ניתן ביום 4.5.15; ע"פ 7339/13 **איסמעיל נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 10.2.14).

12. ניתן להקיש לענייננו גם מע"פ 6493/05 **מוסא נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 22.2.06) (להלן - **ע"פ מוסא**), שם על רקע סכסוך שפרץ בין משפחות המערער, הגיע המערער 1 עם אחרים לבית משפחת המערער 2, כשהם מצוידים במקל ומברג. במקום התפתחה קטטה, במהלכה יצא המערער 2 למרפסת ביתו, והחל לירות משם ברובה לעבר משפחתו של המערער 1. בעקבות כך עזב המערער 1 את המקום וחזר כשהוא נושא רובה צייד, ממנו ירה באוויר ולעבר בית משפחת המערער 2. כתוצאה מהירי של המערער 2 נפצעו אחד מבני המשפחה היריבה ואישה נוספת שביקשה להשקותו במים. מהירי של המערער 1, נפצע אחד מבני משפחת המערער 2. בית המשפט העליון הותיר על כנו את העונש שהוטל על המערערים: על המערער 1 הוטלו 24 חודשי מאסר ועל המערער 2 הוטלו 36 חודשי מאסר (יצוין, כי המערערים הודו במיוחס להם ולמערער 2 היה עבר פלילי של החזקת נשק שלא כדין).

אזכיר, כי במקרה דנן, הירי היה לאוויר, לא נגרם נזק בפועל ונמצאו בזירת האירוע ארבעה תרמילי כדורים.

הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40ט(א) לחוק)

13. כאמור, בהגיעו לזירת האירוע, נכנס הנאשם לביתו והצטייד בנשק, ולאחר מכן, חזר לזירת האירוע וירה בנשק באוויר. מכאן, שקדם **תכנון** למעשהו (סעיף 40ט(א)(1) לחוק), אך עדיין, מדובר בהכנה ברף הנמוך, שנעשתה בלהט

הרגע. מבחינת **חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירות** (סעיף 40ט(א)(2) לחוק), ניתן לראות, כי הנאשם היה המבצע היחיד. לגופו של המעשה שביצע, אמנם, יש להתחשב בכך שהירי היה לאוויר, בכוונה להטיל אימה על הנוכחים במקום ולא לעבר גופו של אדם כדי לפגוע, אך זאת במידה מוגבלת, שכן כפי שנקבע בע"פ מוסא, "הנכונות של המערערים לעשות שימוש בנשק חם, ותהיה המחלוקת ביניהם אשר תהיה, היא המלמדת על מסוכנותם, ומכאן הצורך לנהוג בהם ביד קשה, דבר המתחייב גם מהצורך להרתיע את הרבים" (שם, בפסקה 2).

14. בהמשך לכך, גם עת עסקינן ב**נזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה** (סעיף 40ט(א)(3) לחוק), אני מוצא, כי העובדה שהירי היה לאוויר מעמעמת רק במידת מה את פוטנציאל הסכנה שהיה טמון במעשה הירי, שכן גם ירי מסוג זה, עלול להוביל לתוצאה חמורה. זאת במיוחד בהינתן שדובר בירי בלב שכונת מגורים, בזמן שהמון רב נכח במקום. כידוע, כבר היו דברים מעולם ואנשים חפים מפשע נפגעו מירי באזור מגורים. בנוסף, וכאמור לעיל, השימוש בכלי נשק חם טמון בחובו גם סיכון להסלמת הסכסוך בין המשפחות, ובעקבות זאת, לפגיעות בגוף ובנפש. בצד אלה, יש לזכור, כי בפועל, **לא נגרם נזק ממעשי הנאשם** (סעיף 40ט(א)(4) לחוק).

15. **הסיבה שהביאה את הנאשם לבצע את העבירה** (סעיף 40ט(א)(5) לחוק) היא ריב שפרץ בין אמו של הנאשם לבין המתלונן, על רקע סכסוך מקרקעין בין שתי המשפחות. בחירתו של הנאשם לפתרון הסכסוך בכוח הזרוע - ירי באוויר לשם הפחדה - מהווה נסיבה לחומרה, וכפי שנקבע בע"פ 6989/13 פרח נ' **מדינת ישראל** (ניתן ביום 25.2.14): "**לא ניתן להשלים עם מצב של ירי באזור מגורים בשל סכסוך אישי או כעס שחש המערער כלפי המתלונן**" (שם, בפסקה 13). על רקע שכיחותה של התופעה בה "**סכסוך בין משפחות, שכנים, חברים או מי שנפגשו באקראי במועדונים, סכסוך שלעתיים קרובות הוא בעניין של מה בכך, של כבוד מדומה וכיוצא בזה, והוא מתלקח במהירות לכלל אלימות, ולא אחת - תודה לאל לא בנידון דידן - מגיעים לכלל אסון ושכול**", קבע בית המשפט העליון, כי ישנה חשיבות יתרה בהרתעת הרבים עת עסקינן באירועים מסוג זה (ע"פ 8242/13 מוראד נ' **מדינת ישראל**, ניתן ביום 7.5.14, בפסקה י"א).

מתחם הענישה ההולם

16. כאמור, ב"כ המאשימה ביקשה לקבוע מתחם ענישה שנע בין 24 ל-54 חודש מאסר בפועל, וב"כ הנאשם, לעומתה, טען, כי יש לקבוע מתחם שנע בין 6 חודשי עבודות שירות עד ל-7 חודשי מאסר. בשים לב לכל הפרמטרים שמניתי לעיל, אני מוצא לקבוע מתחם שנע בין 12 ל-36 חודשי מאסר.

למען הסדר הטוב, אציין, כי בנסיבות המקרה לא מתקיימים שיקולים המצדיקים חריגה לקולא ממתחם העונש, כאמור בסעיף 40 לחוק.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40יא לחוק)

17. הנאשם בן 39, נשוי, ללא ילדים. אשר לפגיעה של העונש בנאשם ובמשפחתו (סעיפים 40יא(1) ו-2)

לחוק), ברי, כי טיבו של כל עונש, שהוא פוגע בנאשם ולא התרשמתי, כי הפגיעה הצפויה הינה חריגה. בנוסף, ישנה העובדה, שהנאשם לא נטל אחריות על מעשיו (סעיף 40יא(4) לחוק) והוא עומד על טענתו, כי כלל לא נשא נשק ולא ירה בנשק במהלך האירוע. גם מבחינת מאמציו של הנאשם לחזור למוטב, אין להתעלם מהרושם שעלה במהלך המשפט, כי מדובר במשפחה "בעייתית" ובולט היה החשש של עדי הראיה להעיד נגד הנאשם בבית המשפט ולהתעמת עמו במשטרה.

בצד זאת, מבחינת הנזקים שנגרמו לנאשם מביצוע העבירה ומהרשתתו (סעיף 40יא(3) לחוק), נתתי דעתי לדבריו של הנאשם, כי לא התאפשר לו לחזור לביתו עד היום, והוא נאלץ לשכור דירה בסך 2,000 ₪ לחודש, "ואני ואשתי לא נפגשים תמיד בגלל שאנחנו גרים בחדר אחד והיא לא מתאימה לחיים שלנו" (בע' 163 ש' 12-13). בהקשר זה, יצוין, כי הנאשם נעצר ביום 13.8.15 ומיום 21.9.15 הוא נמצא במעצר בית (כאשר הותר לו לצאת לעבוד). כן התחשבתי בעובדה, שאמנם לנאשם עבר פלילי (בסעיף 40יא(11) לחוק), אך חלפו 24 שנים מאז הרשתתו הראשונה ו- 11 שנים מההרשעה השנייה (שאינה בעבירת אלימות אלא בהסעת שב"ח).

גזירת העונש

18. אשר על כן, לאחר שנתתי את דעתי למכלול השיקולים, אני מוצא להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. מאסר בפועל של 18 חודשים, בניכוי ימי מעצרו (מיום 13.8.15 עד ליום 21.9.15).
- ב. מאסר על תנאי למשך 12 חודש, ואולם, הנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם כן יעבור תוך תקופה של שנתיים מיום שחרורו עבירה בנשק ויורשע עליה.

הנאשם יתייצב לריצוי עונש המאסר בימ"ר ניצן אזור התעשייה הצפונית, רמלה, ביום 1.5.17 בשעה 09:00, כשברשותו תעודת זהות או דרכון.

על הנידון לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טלפונים: 08-9787377, 08-9787336.

הצדדים רשאים לערער על פסק הדין בפני בית המשפט העליון תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י"ז אדר תשע"ז, 15 מרץ 2017, בפומבי.